

накацах и малкитѣ. Шесттѣ червени клюна се събраха, чу се слабо изтракване и продължително съскане. Така сдушени, притиснати единъ въ другъ, щъркелитѣ като че ли си приказваха нѣщо много важно. Най-сетне тѣ се разбутаха, раздвижиха се и изведнѣжъ стариятъ щъркелъ се поде нагоре и отлитна надъ сплетенитѣ отстриани клони. Отлитнаха и другитѣ щъркели. Въ гнѣздото остана само едрото, тромаво щъркелче. То трепна, погледна нагоре, задвижи се изъ гнѣздото и изведнѣжъ, като събра всичкитѣ си сили, пое се тромаво на крилетѣ си и подскочи надъ гнѣздото. Шумъ и писъкъ премина като вихрушка презъ клонитѣ на брѣста. Какво стана?

Ние хукнахме къмъ вѣковното дърво и се спрѣхме като гръмнати подъ широкитѣ му клони. Долу, въ градината на съседитѣ, бѣше паднало щъркелчето. То ни гледаше плахо, умолително, тѣжно. Ние не знаехме какво да правимъ — само стояхме и го гледахме учудени. Защо е паднало малкото щъркелче? Защо не е могло да хврѣкне заедно съ другитѣ щъркели?

Ние пристѣпихме къмъ него. То дигна глава, помжчи се да се изправи, но само се тупна на страна и ни загледа още поплахо и по-умолително.

Братъ ми изтича до кѣщи и обади на баба ми. Татко дойде, следъ него изтича и мама, изтича и кака, най-накрая се дотѣтри и баба.

— Какво му е станало? — питаше тя като пристѣпваше къмъ кроткото едро птиче. — Защо е паднало?

— Дѣсното му крило е счупено, — отвърна баща ми.

— Счупено ли? — разсърди се баба. — Кой го е счупилъ? — И тя ни изгледа сърдито.

— И азъ затова мислихъ, — рече кротко баща ми. — И намислихъ — сигурно е счупено отъ градушката.

— Отъ коя градушка? — сепна се баба.

— Отъ голѣмата градушка — тогава щъркелчетата бѣха малки, нѣкое едро зърно го е цапнало по крилото и...

— Ааа! — заклатихме ние глави едновременно. — Затова, горкото, презъ цѣлото лѣто си стоя въ гнѣздото!

— Сиромашкото! — въздѣхна баба. — Ами сега какво ще го правимъ?

— Ще го приберемъ въ кѣщи, па ще видимъ по-нататъкъ, — отвърна баща ми и посегна да го вземе.

Щъркелчето още веднѣжъ опита да се подеме, но пакъ тупна. Види се, при падането, то си е навехнало и нѣкой кракъ. Татко го прихвана внимателно и понесе къмъ кѣщи. Ние хукнахме следъ него — отъ днесъ щъркелчето ставаше нашъ другаръ. Но ние не можехме да забравимъ одевешната раздѣла съ другитѣ щъркели, нѣжнитѣ и тѣжни писъци преди раздѣлата, отлитането на другитѣ и първиятъ и последенъ опитъ на хромото птиче да ги последва тамъ, дето нѣма зима и дето хората сж черни като биволи...

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВЪ